

תפ"ח 48956/01/21 - מדינת ישראל נגד סקוט ניומן

בית משפט מחוזי באר שבע

25 מרץ 2021

תפ"ח 48956-01-21

מדינת ישראל נ' ניומן

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד
כב' השופטת דינה כהן
כב' השופט דניאל בן טולילה
מדינת ישראל
המאשימה

נגד
הנאשם
סקוט ניומן (עצור)

נוכחים: ב"כ המאשימה - עו"ד טלי פלדמן

הנאשם ובא כוחו - עו"ד אלכס גאוסקין

הנאשם באמצעות מערכת VC

פרוטוקול

הסנגור:

אני מזהה את הנאשם.

התובעת:

לאור חוות הדעת וחוות הדעת המשלימה, אנו נבקש לקבוע שהנאשם עשה את המעשה ולאמץ את חוות הדעת ולקבוע כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה וכיום לא כשיר לעמוד לדין, להורות על זיכוי וכן להורות על אשפוז לתקופה המקסימלית - 25 שנה.

עמוד 1

הסגור:

אני מאשר את דברי חברתי. שוחחתי עם הנאשם טרם הדיון והסברתי לו את המשמעויות. הנאשם לא כשיר לעמוד לדיון יחד עם זאת, אני מאשר כי חומר החקירה מגלה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. אני מצהיר שחומר החקירה מגלה כי הנאשם ביצע את העבירה. יש הודאה במוקד 100 ולאחר מכן הודאה נוספת. אני לא חושב שיש פה מחלוקת. הנאשם נעצר בזירה והזעיק את השוטרים. בזירה ראו את הגופה ואת הנאשם. אני מצהיר שבחנתי היטב את חומר הראיות. בחנתי את האינטרס של הנאשם ואני כמובן מודע לנפקויות הזיכוי מחמת אי-שפיות ואני, כאמור, מצהיר שהנאשם ביצע את מעשה העבירה. אני מודע לכך שלזיכוי מחמת אי-שפיות עלולות להיות השלכות שונות ובין היתר, לגבי רישום פלילי ותביעות אזרחיות. אני גם מודע לכך שיש לזיכוי כאמור, בנסיבות האלה, גם סטיגמה חברתית.

התובעת:

אני מגישה את חומר החקירה ומפנה בייחוד להודאתו של הנאשם, בה הוא מודה בדברים. מעבר לזה, יש את חוות הדעת של המכון, את ההודאה המיידית שלו, כשהתקשר למוקד 100. יש את חוות הדעת של המכון שמאשרת את המנגנון שעליו מספר הנאשם בחקירתו. הנאשם נעצר בזירה.

ב"כ הצדדים:

הראיות בתיק הן הודאת הנאשם בחקירה, כאשר בנוסף הוא גם זה שצלצל למשטרה ואמר שביצע את המעשה, שהוא חנק את המנוחה. חוות הדעת של המכון לרפואה משפטית תואמת את ההודאה מבחינת המנגנון שגרם למותה של המנוחה, דהיינו - חניקה. הנאשם התגורר עם המנוחה והיה בדירה עם הגופה כשהגיעה המשטרה. הנאשם התקשר למשטרה סמוך מאוד למעשה האלימות, שכן הכוחות שהגיעו ניסו עדיין לבצע החיאה.

הנאשם:

אני מבקש שיחות טלפון למשפחה.

ה

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בו הוא הואשם בעבירה של רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מדובר בכתב אישום חמור וקשה.

על פי עובדות כתב האישום:

הנאשם והמנוחה היו בני-זוג כחמש שנים לפני האירועים מושא כתב האישום והם התגוררו יחד בדירה בירושם. ביום 04.01.21, סמוך לשעה 06:12, המנוחה הכינה ארוחת בוקר לנאשם והתארגנה ליציאה לעבודתה. בין בני הזוג החל ויכוח מילולי ובסמוך לוויכוח הנ"ל, הנאשם התקרב אל המנוחה מאחור, אחז את צווארה בשתי ידיו וחנק אותה בכוונה לגרום למותה. המנוחה נאבקה בו ושרטה אותו בציפורניה ואחזה בכוס של נר מזכוכית בניסיון לעצור את הנאשם. הכוס התנפצה במהלך המאבק, על הרצפה. הנאשם והמנוחה נפלו על רצפת הסלון. היא נפלה על גבה ונחבלה בידה השמאלית משברי הזכוכית של הכוס. הנאשם רכן מעליה ושב ואחז בצווארה של המנוחה בשתי ידיו וחנק אותה, על מנת לגרום למותה.

בשלב זה הנאשם התקשר למוקד 100 של המשטרה ודיווח: **"אני ביצעתי רצח"**.

המשטרה הגיעה לדירה עם אנשי מד"א, שמצאו את המנוחה ללא הכרה וניסו לבצע החייאה, אך לא הצליחו בכך ונאלצו לקבוע את מותה.

מותה של המנוחה נגרם כתוצאה מתשניק מכני, בעקבות הפעלת לחץ חיצוני על צווארה על ידי הנאשם. מעשי הנאשם גרמו לה לשבר בעצם הלשון ושבר בשלד הגרון, עם שטפי דם ברקמות הרכות, שטפי דם תת-עוריים ושטפי דם ברקמות הרכות בצוואר ובפנים, שטפי דם ופצעי קרע קטנים ברירות השפתיים, שטפי דם במכתשיות של השיניים הקדמיות בלסת התחתונה ופטכיות.

ביום 17.02.21 התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית מטעם מנהל המחלקה המשפטית ב"שער מנשה", ד"ר בוריס ראובברגר, ולפיה הנאשם היה בעת ביצוע מעשיו הרצחניים, שריו במצב פסיכוטי ולא היה מסוגל להבחין בין טוב לרע, בין מותר לאסור והוא לא אחראי למעשיו.

עוד נקבע בחוות הדעת, שבמצבו הנוכחי, הנאשם לא יכול לעקוב אחר ההליך המשפטי ולתקשר באופן יעיל עם עורך-דין ושאר המשתתפים בדיוני בית המשפט. הנאשם לא יכול לעמוד לדין.

לבקשת התביעה ובהסכמת הסנגור, התקבלה ביום 22.03.21 חוות דעת משלימה שעסקה בשאלת הקשר הסיבתי בין מחלת הנפש בה לוקה הנאשם - פסיכוזה פרנואידית סכיזופרנית או דמוי סכיזופרניה על רקע אורגני מוחי - לבין ביצוע הרצח.

ד"ר בוריס ראובברגר כתב בחוות הדעת המשלימה שהוא מזהה קשר סיבתי בין מצבו הפסיכוטי הפרנואיד ורצח המנוחה.

ב"כ הצדדים ביקשו היום, למעשה במשותף, כי בהתאם לדין, נורה על זיכויו של הנאשם מחמת אי-שפיות וכן, נצווה על אשפוזו בבית-חולים פסיכיאטרי לתקופה המרבית - 25 שנים.

ההלכה הנוגעת לסיטואציה המיוחדת בה אנו מצויים בתיק זה, בה הנאשם גם לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה וגם אינו יכול לעמוד לדין (מה שבעיקרון עלול היה לגרום לכך שלא נוכל לברר את אחריותו) נקבעה ברע"פ אשקר, 8601/15, שם נקבע כי כאשר מוגשת חוות דעת פסיכיאטרית המקובלת על הצדדים ועל בית המשפט וקובעת שהנאשם היה בלתי שפוי בעת המעשה וגם לא כשיר לעמוד לדין, הרי בית-המשפט יורה על זיכוי הנאשם בשל סייג אי-השפיות, בהתקיים התנאים הבאים:

"א. התביעה אינה חולקת על חוות הדעת הפסיכיאטרית על שני חלקיה.

ב. הסנגור הצהיר כי בחן היטב את חומר הראיות, בחן את האינטרס של הנאשם אותו הוא מייצג, והוא מודע לנפקויות הזיכוי מחמת אי שפיות - ולאחר כל אלה הוא מצהיר כי הנאשם ביצע את מעשה העבירה.

...

ג. תיק החקירה הוגש לבית המשפט כתיק מוצגים מוסכם, בית המשפט עיין בתיק והגיע למסקנה כי הנאשם ביצע את מעשה העבירה.

ד. בית המשפט יקבע בפסק הדין המזכה את הנאשם מחמת אי השפיות כי הנאשם ביצע את מעשה העבירה." (ראה פסקה 9 לפסק-הדין).

כמפורט בפרוטוקול הדיון לעיל, התקיימו תנאים א', ב' ו-ג' לעיל.

תיק החקירה הוגש לעיונו ואכן, כפי שהסכימו הצדדים, עולה מחומר החקירה כי הנאשם ביצע את מעשה הרצח.

חומר זה כולל, בין היתר, שיחת טלפון שביצע הנאשם למוקד 100 של המשטרה, וזאת בעת ביצוע המעשה ממש או מיד לאחר הרצח. הגעה של שוטר בסמוך לאחר שיחת הטלפון אל הדירה. השוטר היה מצויד במצלמת גוף ועל פי דוחות הצפיה, עם פתיחת הדלת מבחינים בנאשם בסמוך למנוחה שמוטלת על הרצפה והיא ללא הכרה. כוחות ההצלה ביצעו ניסיונות החייאה, אך לא הצליחו ונאלצו לקבוע את מותה.

הנאשם הודה בביצוע הרצח לא רק בשיחת הטלפון כאמור, אלא גם בחקירה במשטרה. תיאור המעשה בחקירה, עולה בקנה אחד עם חוות הדעת הפתולוגית בדבר המנגנון שהביא למותה של המנוחה (חנק על ידי לחיצה על הצוואר), בנוסף התיאור בדבר השתלשלות האירועים תואם אף הוא לממצאים אחרים כדוגמת שריטה על פניו של הנאשם אשר מתאר את ההתנגדות של המנוחה כמו גם מציאתו של נר שבור וזכוכיות של הכוס שהכילה את הנר, וזאת כאמור בהתאמה לתיאורים אותם מוסר הנאשם בחקירתו במשטרה.

לאור כל האמור, אנו מקבלים את הסכמת ב"כ הצדדים וקובעים שהנאשם ביצע את מעשה הרצח מושא כתב האישום וכן מקבלים את עמדתם שאימצה את חוות הדעת הפסיכיאטרית ומזכים את הנאשם מחמת אי השפיות בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בנסיבות אלה ולאור האמור, בהסכמת ב"כ הצדדים, מכוח סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, בצירוף סעיף 15(ד1) אנו מורים על אשפוזו של הנאשם בבית חולים פסיכיאטרי לתקופת האשפוז המרבית של עד 25 שנים. מובהר כי אנו עושים זאת מכוח הסכמת ב"כ הצדדים וערים לכך שלאחר תיקון 137 לחוק העונשין, על פי סעיף 311א לחוק, ניתן היה לקבוע במקרה זה, לו הורשע הנאשם, עונש מאסר עולם או עונש מאסר ל-30 שנים אם לא גוזרים מאסר עולם. מנגד, בסעיף 15(ד1)ג) לחוק טיפול בחולי נפש, עבירה שדינה מאסר עולם חובה התקופה המקסימלית לאשפוז היא 25 שנים. לכאורה, קיימת סתירה מסוימת בין שתי הוראות החוק ואנו כאמור קיבלנו את עמדת ב"כ הצדדים שמטיבה בצורה מסוימת עם הנאשם.

יש להעביר עותק מהכרעת הדין לפסיכיאטר המחוזי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ב ניסן תשפ"א, 25/03/2021 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

דינה כהן, שופטת

נתן זלוצ'ובר, סגן נשיאה

הוקלד על ידי דנה ואלינור

הוקלדעלידידנההרוש